

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLIER, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 45 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 7 FEBRUARI.

Oorlogsberichten.

Een brief den 28 van de Zwitsersche grens aan den Bund, behelst de volgende bijzonderheden over den aftocht des legers van generaal Bourbaki. Men weet dat na eenige gevechten zonder ernstigen uitslag, Bourbaki afzag van de hoop de sterke Pruisische stellingen te Hericourt in te nemen en aldus de hand te reiken aan het garnizoen van Belfort; hij was diensovergens genoodzaakt terug te trekken om den linker oever van de Doubs.

De troepen verlieten hunne kantonementen gedurende eenen schrikkelijken nacht en onder eenen regen van grenaten, door de Pruisische batterijen geworpen. De aftocht kon slechts langs eenen enkelen weg gebeuren, die zeer gevaarlijk was voor de ruitery en de kwipagietreinen. De paarden vielen het een na 't ander. Men begrijpt de wanorde die er het gevolg van was. Menschen en dieren leden schrikkelijk door de koude. Het derde der soldaten had de voeten bevrozen. Ten gevolge van eene onvergeeflijke verwaarloozing, liet men de Pruisen de bruggen bij Isle, Clerval en Beaume-les-Dimes herstellen; er volgde daar uit, dat het leger van Bourbaki in den flank genomen werd en tusschen Doubs en de Zwitsersche grenzen ingesloten. E-nige afgescheiden detachementen werden in de bergen gedreven. Het korps van generaal Convagnon vluchtte langs Morteau naar Pontarlier. Gisteren, terwijl ik te Morteau was, kwam generaal Castella met zijne aides-de-camp aan, alsmede met zijne achterwacht en brokken van het leger die hij had kunnen redden uit het ongelukkig gevecht bij Pont-aux-Moullins geleverd. Men vertelde dat hij gelaat geweest was, met enkel 3000 man eene stelling in te nemen door 25,000 Pruisen bezet. Al de troepen die door Pontarlier trekken, bevinden zich in eenen bedreovenden toestand.

De Times zegt zelf, dat de eischen van den heer von Bismarck, opzichts den vrede, geenszins definitief zijn. Er was een tijd dat eene koningin van Pruisen voor Napoleon I te Naagdenburg, op de knieën viel en dat hare smeekingen met hardheid werden verstooten. Nu is de kaart gekeerd.

Men schrijft uit Pontarlier, 27 januari, aan een dagblad van Wurtemberg: Er zijn gisteren te Pontarlier 80 stukken kanon van de Fransche artillerie aangekomen, die men in allerhaast naar het zuiden stuurde; mannen en paarden zijn uitgeput van vermoeienis en ontberingen. De officieren loopen op klompen. Het leger van Bourbaki is in eenen ongehoorden staat van wanorde. Bourbaki werd om 3 ure te Pontarlier verwacht. Zwitsersche troepen zijn in allerhaast naar Les Verrières, uiterste punt der grens, vertrokken. De Pruisen waren te Andelot, ten westen van Pontarlier, tusschen Champagnole en Salins aangekomen.

Volgens Hans Wachenhusen zal de armoede in Frankrijk ongelooftijke verwoestingen aarichten. Reeds nu zwerfen gewapende benden rond, die op het platteland de huizen en kastelen plunderen.

Het is verschrikkelijk wat honderdduizenden sinds maanden lijdten; doch, wanneer er vrede gesloten wordt, en zij zien dat hun lijdten hierdoor niet verminderd wordt, zullen zij niet langer hetzelfde geduld toonen. Honderd duizenden ambtenaren lijdten met hunne huisgezinnen groot gebrek, en in de bezette steden is eene volledige werkstaking, om dat zij niet in staat zijn zich het noodige materieel aan te schaffen. Geheele gemeenten zijn uitgeweken en zullen mogelijk bij haren terugkeer de helft van hunnen eigendom verbrand vinden.

Wij bekennen overigens dat de voorwaarden van den vrede, welke door Pruisen gesteld zullen worden, ontzaglijk zwaar, ja overdreven zijn. De Engelsche dagbladen zijn van dezelfde denkwijze. De Times bestrijdt die voorwaarden, zooals ze hem door zijnen Berlijner correspondent meegedeeld zijn, hoewel het blad zelf die nog niet als nauwkeurig beschouwen.

De scheidinglijn der Voegenen schijnt den Times de billijkste oplossing van het groote geschilpunt. Van Pondichéry raakt het blad niet veel ophef. Wat doet het aan Engeland, of dit eiland aan Pruisen ofwel aan Frankrijk toebehoort. Dat Duitschland Saigon erbij neme; de Engelschen zullen zich daarover niet beklagen.

Maar dat men van Frankrijk den afstand van twee provinciën zoude eischen en eene schadevergoeding voor oorlogskosten gelijk staande met de twee derden der openbare schuld van dat land; — dat men den afstand wil der stad

Metz: dit is onmogelijk; want, deze vesting in handen der Duitschers, zou alle gouvernement in Frankrijk beletten van gerust te kunnen slapen in de Tuileries.

Ten gevolge van dien toestand, duren de krijgswerkingen voort in het oosten en noorden van Frankrijk. De Pruisen hebben de stad Dyon bezet; prins Frederik-Karel heeft zijn hoofdkwartier verplaatst naar Tours. — Een corps van 5,000 Pruisen is gisteren uit Yvetot naar Havre getrokken en word door andere troepen gevolgd. Daarbij weigert M. Jules Favre, zich naar de Conferencie van Londen te begeven.

Die toestand is, inderdaad, zeer gevaarlijk en kan aanleiding geven tot nieuwe en bloedige gevechten, tot nieuwe tooneelen van moord en brand en verwoesting...

De kiezingen voor de Constituante worden echter op alle punten ingericht en men verwacht zich aan de vereeniging dier Vergadering te Bordeaux, den 12 of 15 dezer maand.

Van de beslissingen dezer nationale Wetgevende Vergadering, zal alles afhangen.

God behoede Frankrijk!
Hij verlichte Duitschland!

De tijdingen uit Parijs, Versailles en Bordeaux zijn nogmaals talrijk, hoogst gewichtig en diep bedreovend.

De verdeeldheid tusschen Jules Favre en Gambetta over den gesloten wapenstilstand en de uitschrijving der kiezingen voor eene Constituerende Vergadering, is sinds zaterdag nog verergerd: de twee mannen, die het reeds zoo hard beproefde en afgemartelde Frankrijk moesten en konden redden, staan nu als verbitterde kampvechters tegen over elkander.

Jules Favre, de gematigde en ware republikaan wil niemand in Frankrijk buitensluiten om gekozen te worden als lid der Nationale Vergadering. Hij blijft getrouw aan de eerste grondstelling der Republiek: « Vrijheid in alles en voor allen. »

Gambetta, daarentegen, in gezelschap der overdreven en onverzoonlijke republikaan, als Blanqui, Victor Hugo, Rochefort en anderen, die reeds ten jare 1848 bar kaden tegen den President Cavaignac, het tooneel van den echten republikaan deden opwerpen, geheel 't gebouw in gruis deden storten en Frankrijk geleidden tot de rampzalige overheersching van Napoleon III; — die mannen hebben nu in feite het Staatsbewind van den tegenstand te Parijs vervallen verklaard; zij willen een groot deel Fransche burgers onbekwaam verklaren om gekozen te worden; zij blijven weigeren den wapenstilstand te aanvaarden...

Onderwijl M. Jules Favre zijn vrij kiezingsbesluit handhaaft, heeft graaf von Bismark zelf geprotesteerd tegen het besluit van den heer Gambetta en verklaard dat hij eene Vergadering, onder zulke voorwaarden gekozen, niet kan beschouwen als de ware vertegenwoordiging van Frankrijk.

Versailles, 3 februari.

De tijdingen uit Londen en Bordeaux over de vredesvoorwaarden, voor zooveel zij Lotharingen, Pondichery en 20 oorlogschepen aangaan, zijn eene loutere uitvinding. De Elzas en Metz zullen aan Frankrijk niet wedergegeven worden. Wat de oorlogsbelasting aangaat, er waren, in 't begin van november, aan den heer Thiers vier milliaards gevraagd. Sedert zal zij verdubbeld zijn.

In eene kiescirculaire heeft het gouvernement van Bordeaux van de kiezing een groot gedeelte der bevolking, oud-ministers, staatsraden, senatoren en al degenen welke eene officieele kandidatuur aangenomen hadden, uitgesloten. De vrees, uitgedrukt door von Bismark, tijdens de onderhandeling der conventie van 28 januari, dat de kiezingen niet vrij zouden zijn, ten gevolge van welke vrees hij de bijeenroeping van het wetgevend korps voorstelde, is dus bevestigd. De heer Favre had dit voorstel niet aangenomen. In eene nota protesteert graaf Bismark tegen deze kiezingen. De Duitschers zullen maar als vertegenwoordigers van Frankrijk beschouwen, degenen die vrij zullen gekomen zijn, zoo als dit in de overeenkomst vastgesteld is.

Bijzondere brieven uit Berlijn, melden nu dat het bedrag der schadeloosstelling aan oorlogskosten, welke graaf von Bismark van Frankrijk eischen zal, bepaald is op twee duizend miljoen thalers of zowat zeven duizend vijf honderd miljoen franks. In Berlijn was geen de minste spraak van afstand eener kolonie, noch van oorlogschepen; maar de Elzas en de stad Metz zullen door Pruisen geëischt worden.

Al de andere geruchten van veranderingen der kaart van Europa worden in die brieven

stellig gelogenstraft.

Ziedaar den diep rampzaligen toestand van het land, welk, slechts een half uur geleden, zich stout beroemde aan het hoofd der Europeesche beschaving te staan; welks Keizer geloofde aan geheel Europa de les te kunnen spelen.

Frankrijk, hoe kloekmoedig het zich, na den val van Napoleon III met zijn leger, bewapend en verdedigd hebben, bezit op dezen oogenblik geene geregelde strijdmacht meer om 't hoofd aan de alom overwinnende deutsche legermachten te bieden. De hoofdstad met hare forten zijn in handen des vijands; 't ontzaglijke Parijsche leger is ontwapend en in zijn eigene standpunten krijgsgevangen.

Een middel kan Frankrijk nog redden: de Nationale Vergadering die de vrede met Duitschland sluit.

Maar, tot overmaat van ramp, werpt dit middel juist de twistooris tusschen de voorloopege bestuurders van het overwonnen land. Geheel de natie was te wapen gevlogen bij den oproep uit naam der Republiek. De republikaanen zelve stellen nu, door hunne verdeeldheid, Frankrijk bloot aan nieuwe moorderijen en verwoestingen, wellicht aan eene nieuwe onderjukking der Bonaparten.

Ongelukkig en beklagenswaardig Frankrijk!

Veel belangrijke tijdingen zijn overgeseind uit Versailles en Bordeaux. Deze tijdingen zijn niet zeer geruststellend voor de hoop op eenen spoedigen vrede.

In Zuid-Frankrijk en Noord-Frankrijk heeft de oorlogspartij de bovenhand. M. Jules Simon, lid des Staatsbewinds van den wederstand te Parijs, naar Bordeaux gezonden om uitleggingen te geven wegens de overgaaf der Fransche hoofdstad en de overeenkomst van wapenstilstand, heeft zich aanstands in een verschil van denkwijze bevonden met de leden der delegatie van 't Staatsbewind te Bordeaux.

M. Gambetta en zijne collegas willen, kost wat kost, den wederstand, dus den oorlog voortzetten. Het vraagstuk der buitensluitingen in de kiezing van leden der Constituerende Vergadering, is 't tweede groote punt van verdeeldheid. Op den oogenblik dat Gambetta zijn besluit afkondigde dat al de gewezen ministers, raadsheeren, senateurs en officieele kandidaten van Napoleon III onkiesbaar verklaarde, verscheen in Parijs een ander besluit van M. Jules Favre, welk geene andere kandidaten buitensluit dan de prefecten der departementen.

Intusschen is geheel het zuiden in beweging. In eene groote volksvergadering te Bordeaux is het voorstel aangenomen om een openbaar veiligheidscomitee in te stellen. De heeren Victor Hugo, Rochefort en Louis Blanc maken deel van dat comitee, welk voorgezeten zal worden door M. Gambetta. Het groote doelwit van dat comitee is den oorlog tot het uiterste voort te zetten.

Dat comitee heeft reeds een adres aan M. Gambetta gezonden, in hetwelk men zich hevig verzet tegen den afstand van den Elzas en Lorrenen aan Duitschland, tevens krachtvol aandringt op de hervatting van den wederstand tegen den vijand, en op de stichting der democratische Republiek.

In Toulouse gaat men nog verder. Eene volksvergadering van meer dan drie duizend personen heeft, in naam der werkingspartij, het huidige Staatsbewind van den nationalen wederstand vervallen verklaard. Twee prefecten die van Marseille en der Neder-Pyreneën, hebben zich, in openbare proclamatie, insgelijks uitgedrukt voor de voortzetting des oorlogs en den wederstand tot het uiterste.

Daarentegen hebben elf groote Fransche dagbladen geprotesteerd tegen het besluit der delegatie van Bordeaux betrekkelijk de buitensluitingen bij de kiezingen.

GEVECHTEN BIJ BELFORT.

Ziehier eenige bijzonderheden over de gevechten bij Belfort:

In het laatst verschenen nummer der *Karler Zeitung*, wordt een gedeelte van eenen brief opgenomen, door eenen dragonder-officier op 18 dezer geschreven, na de gevechten aan de Lisaine-linie, waar het dezer dagen zoo hevig toeging. Het fragment luidt aldus:

Het is nu, God dank! over, maar de dagen, die wij met ons armee-korps hier hebben geleefd, zullen ons nooit uit het geheugen gaan. Met 40,000 man hebben wij blootgestaan aan een aanval van 140,000 Franschen gedurende niet minder dan 3 dagen, over eene linie, welke zich van Frabier tot Montbelliard, dat is een afstand van 4 uren, uitstrekt. Gedurende drie dagen zijn wij aangevallen en gisteren avond eindelijk is de vijand tot aftrekken gedwongen op alle punten, geen enkel uitgezonderd: be-

halve de 500 man die wij hem hebben afgenomen, is dit het voornaamste: Belfort is niet ontzet.

Op de punten, die men met het beste gevolg konde verdedigen, hadden wij 24 ponders in batterij geplaatst vooral bij Hericourt en Montbelliard. Bij de eerstgenoemde plaats werden 5 bataillons driemaal achiereen door 23 bataillons aangevallen; als een muur stonden onze manschappen vast, onwankelbaar en driemaal zagen de Franschen zich gedwongen te vluchten.

Bij Frabier gelukte het eergisteren avond aan den vijand, die in groote overmacht was aangekrakt om ons 3^e regiment tegen de hooge op te drijven, zoodat onze linie van aftocht ernstig werd bedreigd. Op dat oogenblik snelde de generaal Keller toe en overviel den vijand, des morgens ten 8 ure, in de nabijheid van genoemde plaats, waarbij hij zelf aan het hoofd van een bataillon de plaats binnendrong. Bij dien aanval werden de majors Unger en Jacobi en de kapiteins Lacher, Heuberger, Gleiser, Gugelmeier en vele andere officieren, wier namen ik niet heb kunnen vernemen, gedood of gekwetst. Maar een ander voorbeeld, dat nog sterker spreekt dan het andere, ben ik in staat hierbij te voegen: ik heb een bataillon zien aanvoeren door een eersten luitenant!

Ik hoef er nauwelijks bij te voegen voor hen die met het terrein eenigzins bekend zijn, dat wij kavaleristen, in het bergachtige land, een ondergeschikte rol hebben gespeeld.

De generaal von Werder, die zooveel heeft toegebracht om de drie bloedige dagen gedurende welke Bourbaki's talrijk leger werd verslagen, onder de gewichtigste van dezen oorlog te doen plaats nemen, is geboren in 1808. Ten jare 1825 trad hij in dienst bij de *garde du corps* en in 1826 bekleedde hij bij die troepen den rang van 2^e luitenant. Nadat hij in 1842 tot 1^e luitenant was bevorderd, begaf hij zich naar den Kaukasus, met het doel om met de Russische troepen aldaar den veldtocht te maken. Later kwam hij als kapitein bij den grooten staf, vanwaar hij overging naar den generelen staf van het 1e legerkorps. In 1863 werd hij bevorderd tot generaal-majoor en in 1866 tot luitenant-generaal. In den oorlog tegen Oostenrijk commandeerde hij de 3e divisie infanterie bij Gitschin en bij Königgrätz en werd voor zijnen moed beloond met de *ordre pour le mérite*.

Parijs heeft gekapituleerd; de honger wordt er nu gestild; een wapenstilstand van drie weken is voor geheel Frankrijk gesloten. Ziedaar, in weinige woorden, de groote gebeurtenis van den dag geschetst. Dat Parijs moest kapitulereen, was in den laatsten tijd zeker. Allen waren er van overtuigd, met uitzondering van de « helden » van Belleville, die nog in de laatste uren door eene beslimming van het raadhuys, Parijs meenden te redden; die in de « Commune » het geluk zagen voor alle rampen des oorlogs; die met de bloedroode vlagge Krupp's kanonnen der belegeraars tot zwijgen dachten te brengen en den vijand te doen aftrekken.

De honger beteekende niets voor die mannen. Zij zonden wel zorgen, dat hunne maag gevuld werd. Getuige de laatste handeling van Flourens en de zijnen, op de mairie van het 20^e arrondissement, waar zij zich te goed deden aan een vat wijn en 2000 rations brood, waardige na-volging der bestorming van het raadhuys op 31 oktober, toen zij zich meester maakten van een aantal worsten, en hunne van 't schreeuwen droog geworden keel afspeelden met het beste druivensap dat zij vonden.

Slechts voor deze lieden, zonder hersens en zonder hart, moest Parijs niet kapitulereen, mocht het dit nooit doen, maar voor elk ander was 't een uitgemaakte zaak, dat Parijs, na vier maanden belegerd te zijn, beroofd van elk uitzicht op ontzet, geene andere keus had dan zich over te geven. Uit dien hoofde is de kapitulatie zelve niet van zoo hooge betekenis. De overgave der stad was slechts eene kwestie van tijd, van eenige dagen.

Maar het gewicht der gebeurtenis ligt in den wapenstilstand van drie weken, die voor gansch Frankrijk is gesloten. Daarin ligt het bewijs, dat Favre en von Bismark met elkander over de grondslagen van den vrede onderhandeld hebben, of dat ze, op 't minst genomen, alles in 't midden ladende, goed gevonden hebben eene nationale vergadering in Frankrijk bijeen te laten komen, ten einde de kwestie van oorlog en vrede aan deze te onderwerpen.

KANDIDATEN.

De hertog van Aumale is kandidaat voor de konstituierende vergadering, te Angoulême, en de prins van Joinville, te Cherbourg.